

סיפורים נפלאים פרשת פנחס

"כי צוררים הם לכם" (כה, יח)

צו גרוש כללי, חתום על ידי המנהיג המקומי הוצא ליהודי טהרן, תוך שבוע עליהם לעזוב את המקום וללכת אל הבלתי נודע. גזירה נוראה זו נחתה על ראשם של היהודים בעת מעשה של יהודי אחד מתושבי המקום שהתאסלם.

איש לא ידע את נימוקיו ומניעיו, ומומר זה לא הסתפק במעשהו, אלא חיפש דרכים לבסס מעמדו בקרב המוסלמים. הוא הרבה ללעוג ליהודים ולמנהיגיהם, ובכל הזדמנות הפגין את נאמנותו לדת האסלם.

יום אחד השתתף המומר באירוע שבו נכח גם המנהיג האיסלמי. המומר הוצג לפני המנהיג כאיש חכם שידע לבחור בדרך הנכונה, דרך האיסלם, וכדי להעלות את מעמדו בעיני המנהיג, הפטיר המומר ואמר: "היהדות היא דת בלתי נסבלת".

"מה כוונתך?" התעניין המנהיג האיסלמי כשהוא קורן מנחת. "היהודים אומרים תמיד 'טוב שבגויים הרוג!', הנשמע כדבר הזה? על ברכי פתגם זה הם מגדלים את ילדיהם, זוהי הסתה נוראה נגד המוסלמים".

המומר הבחין כי הצליח במשימתו, פניו של המנהיג אדמו מכעס, נחיריו רטטו והוא בקש מן המומר לחזור בשנית על דבריו. לאחר שהתרשם מאמינות האמרה, הוציא צו גרוש ליהודי טהרן.

בתוך שעות ספורות נפוצה הידיעה הנוראה, מועד הגרוש נקבע לשבוע הבא. יהודי טהרן לא ידעו כיצד לנסות ולשכנע את המנהיג, שיחזור בו, כאשר ה"טוב שבגויים הרוג" גרמה לכך.

ימי צום ותענית נגזרו על בני הקהילה, תפילות ותהילים נשמעו בכל בתי הכנסיות. יהודי טהרן ציפו לנס.

לטהרן הגיע חכם מולא אג'בבא, איש צדיק וחכם ממנהיגי הקהילה היהודית בעיר, כדי לנסות להקל את עול המיסים של תושבי עיר.

תושביה טרם שמעו על הגזרה הנוראה שנגזרה על אחיהם בטהרן.

כשהגיע חכם אג'בבא לעיר הבירה, פגש קהילה אבלה ועצובה, המכינה עצמה לגלות.

לאחר ברורים נודע לו פשר הגזרה, והוא החליט ללכת למנהיג ולנסות לבטלה.

"אלך ואדבר עם המנהיג המוסלמי", הציע החכם לראשי היהודים בטהרן.

הסכימו לדברי החכם, וברכוהו שיצליח במשימתו.

פנה החכם מולא אג'בבא לביתו של המנהיג המוסלמי, והודיע לו כי יש בידו הסבר נכון לפתגם היהודי, הסבר שבוודאי יניח את דעתו של המנהיג, המנהיג המוסלמי נאות לקבלו בלשכתו, והחכם קד קידה לעומתו ופתח בדבריו.

"כבודו יודע, כי ביהדות ובאסלם יש דברים רבים דומים.

בתורתנו יש ימי צום, ואף לכם יש ימי צום. לנו יש מקום תפילה - בית הכנסת, וגם לכם יש מסגד ועוד..."

"לכן אמר הנני נותן לו את בריתי שלום" (כה, יב)

התורה מתארת את השכר הגדול שקיבל פנחס, על מעשהו הנועז - קנאת ה'.

נשאלת השאלה: לכאורה היו כאלו שהרגו הרבה אנשים שמרדו בה', מדוע דווקא פנחס עלה בשכרו על כולם?! על מנת להבין מה זיכה אותו בשכר כה גדול נביא סיפור שימחיש זאת:

בעיר רבאט גר יהודי בשם שמעון שטרית, שמעון היה עני מרוד שהשתכר בעמל כפיו מהיד לפה.

יום אחד חשקה נפשו באגרטל יפה שיפאר את ביתו. הוא אסף פרוטה לפרוטה ומשהצטבר הסכום המבוקש, הוא שם פעמיו אל השוק. הוא דמיין לעצמו איך יראה הבית עם האגרטל החדש, במהלך כל הדרך אל הדוכן של רחמים בשוק, אך כשהגיע לשוק, לדאבון ליבו, לרחמים לא נשאר מאומה - הכול נמכר!

"לא נורא שמעון, תבוא בעוד שבועיים אני מקבל סחורה חדשה ויפה." - זעק לעברו רחמים.

"מה שבועיים? אין לך משהו למכור לי?!" - התחנן שמעון.

רחמים ריחם עליו ואמר לו: "ראה יש לי אגרטל ישן מאוד - קח אותו ברבע מחיר מחדש, ובעוד שבועיים אני ימכור לך משהו חדש. האגרטל שרחמים מכר לו היה עתיק מאוד, ושמעון התנחם בו כמוצא שלל רב.

יעקב, העשיר של העיר, שגר בסמיכות לשמעון ראה את שמעון עם כד הענתיקה והחליט לחמוד לצון, הוא קרא לעברו: "שמעון, אגרטל כזה מתאים לאוצרות המלך - תן את זה למלך והוא ישמח"

שמעון לא חשב פעמיים - "לשמח את המלך! - איזו זכות!!!" - ומיד הוא שם פעמיו היישר אל הארמון המלך כשהוא צועק לשומרים: "בבקשה תתנו לי ליכנס למלך, הבאתי מתנה למלך!" המלך אידריס השנייה היה המום - "יהודי מביא למלך מתנה - אין זה כי אם אגרטל עתיק ויקר עד למאוד!" - חשב לעצמו. מיד הוא הורה למשרתיו להביא לשמעון שק מלא מטבעות זהב!

שמעון חזר לביתו עשיר, ומאז הפך ל"גביר שמעון!"

שמעון ניגש לשכנו, יעקב העשיר והודה לו על העצה. יעקב העשיר היה המום, אבל ראש עסקי היה לו, מיד הלך וקנה כד מצופה ביהלומים ואבנים יקרות ושם פעמיו אל ארמון המלך.

המלך התרגש כל כך, וחשב לעצמו: "במה אוכל לגמול טובה לאחד שהביא לי מתנה שכזו ובוודאי שלא חסר לו כלום?! "הוא הורה למשרתיו להביא לו מחדר האוצרות משהו נדיר ויקר ערך. לא עברו כמה דקות ויעקב העשיר יצא מהארמון עם האגרטל הישן של שמעון.

פנחס זכה בשכר כל כך גדול כיוון שמעשהו היה לשם שמים, הוא לא חשב על התועלת שתצא לו מזה אלא מה הקב"ה ירוויח מזה, ושכרו היה בהתאם.

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת פנחס

למבצע התשיעי (מקום הטבח של קדושי סלבודקה, קובנא) קרובה, עלינו לדעת כי קרבנותינו יעלו יותר לרצון על ידי התשובה, ועל ידי כן נציל את חייהם של אחינו ואחיותינו באמריקה... שלא תעלה ברעיוננו איזו שהיא מחשבת פסול ח"ו, שהיא כפיגול ופוסלת את הקרבן, אנו מקיימים עתה את המצוה הכי גדולה באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה", האש היוקדת את גופתנו היא האש שתחזור ותקים מחדש את בית ישראל".

"את קרבני לחמי לאשי ריה ניחוחי תשמרו" (כה, ב)

דרכו בקודש של הרה"ק ר' אברהם המגיד מטריסק, היתה, ליתן לכל החסידים הבאים להסתופף בצלו לאכול על שולחנו. היו נוסעים אליו חסידים למאות ולאלפים, וביניהם אנשי מעשה יראים ושלמים, תלמידי חכמים גדולים ורבנים מפורסמים, וגם עשירים ואמידים, וכולם היו צריכים לאכול אצלו כל זמן שבאו, בין בחול ובין בשבת או ביום טוב. אחר היום טוב, הזמן שהחסידים נוסעים בהמוניהם, היה הצדיק נעשה בעל חוב גדול. נכנסו פעם אליו אנשים מכובדים, מהמקורבים שלו, ושאלו את פיו, היות שההוצאה על מזונות החסידים מרובה, והרבי נעשה בעל חוב, ומוכרח הוא לשלוח משולח לאסוף כסף מהחסידים בשביל לפרוע החובות, ובכן הלא מוטב שהרבי לא יתן לחסידים לאכול ולא יצטרך אחר כך ליקח מאתם מעות לשלם החובות. שתק מה הרבי. חשבו החסידים שמן הסתם שתיקה כהודאה, ונכנסו עוד פעם לדבר על כך בפרטות פתח הצדיק ואמר, בזמן שבת המוקדש היה קיים אמרו חז"ל המזבח מכפר, ועכשיו שולחנו של אדם מכפר, ובכן אני אומר "את קרבני", הקרבן שלי הוא, "לחמי לאישי", מה שאני נותן לחם לאנשים שלי, ובזה יש "ריח ניחוח לה", וסליחה וכפרה לי ולכל החסידים.

"וביום השבת" (כה, ט)

"סליחה, כבוד הרב" שאלה אשה את ר' שלום שבדרון: "הרב הסכים לברך אותי, ואני יודעת שהמברך מניח ידו על ראש המתברך. למה לא הניח הצדיק את ידיו על ראשי?" היתה זו אשה רחוקה משמירת תורה ומצוות. חייך רבי שלום והשיב לה על אתר: "האם אי פעם ברכת על הנרות בערב שבת?" שאל. "כן בערב כיפור הדלקתי וברכתי", השיבה האישה. "האם בשעה שברכת הנחת את ידיך על האש...? בודאי שלא! אף כל נגיעה בדבר שהתורה אסרה, אש היא! תשובה שנונה, אבל יש כאן עומק נוסף, רחב וברור יותר. איסור ועבירה - הם אש! אין מניחים ידיים על אש! התשובה אינה פרי מוחו בלבד, אלא פרי ליבו הבוער ביראת שמים של ר' שלום. מיד ברגע שנשאל, למה לא יניח את ידיו, ראה לפניו אש אוכלת. (אמונה שלמה)

המנהיג האזין לדברי החכם בקשב רב, הוא אהב את גישתו החיובית של החכם, המכבדת כאילו את דתו ומנהגיה. החכם מולא אג'בא המשיך. "אך יש דבר אחד מרכזי, שבו אנו שונים מכם, כשבית המוקדש היה קיים הייתה לנו הרשות לדון אנשים העוברים על דיני תורתנו לאחת מארבע מיתות בית דין, עד כדי כך שאם אנשי עיר שלמה עברו עבירה הייתה אפשרות להרוג את כל אנשי העיר או לשרוף את כולה. כשאנשי עיר שלמה עבדו עבודה זרה, האסורה לנו, היהודים היו צריכים לדון את העיר לשרפה, להרוג את כולם. אך עתה, משחרב בית המוקדש שוב, אין לנו הרשות והסמכות לעשות כן, ולכן אנו מתקשים לא אחת לטפל בחוטאים, אבל אין בכוחנו בשום אופן לגזור מוות על איש וכמובן לא על עיר שלמה, לעומת זאת אצלכם הסמכות להרוג עדיין קיימת. לכן ישנה עליה חדה בחוטאים היהודים כי אין להם ממה להירתע בזמן שהם חוטאים". המנהיג הנהן בראשו להסכמה וחכם אג'בא סיים את דבריו, "זו אפוא כוונת הפתגם "טוב שבגויים הרג" הטוב שבגויים כלומר היתרון שלכם על העם היהודי הוא ב'הרוג' ברשות שיש לכם להרג רשות שניטלה מאתנו". (613 סיפורים על תרי"ג)

"אשר יצא לפניהם..." (כו, יז)

מובא בהקדמת ספר קובץ שיעורים ויש לבאר פירוש "אשר יצא לפניהם" כמסופר על הגאון ר' אלחנן וסרמן הי"ד, שכשפרצה מלחמת העולם השנייה, הוא היה בארצות הברית לצורך איסוף מזון לשיבתו הקדושה, וכששמע על המלחמה הודיע למלוויו שברצונו לחזור במהירות האפשרית למקום מגוריו בליטא ברנוביץ. ומלוויו שאלו אותו, רבי, הרי מי יודע מה יהיה עם הרבי שם, ובפרט שהצדדים הלוחמים היו ידועים כרוצחים שפלים, ודם יהודי היה הפקר בעיניהם, על כן כדאי שהרבי ישאר עמנו כאן ואנחנו נדאג להביא את משפחתו לכאן ונדאג לו לכל צרכיו. רבי אלחנן לא הסכים בשום אופן, ואמר להם בתור תפקידי כרב אני חייב להיות עם בני עדתי בשעות טרופות וקשות אלו, הרב הוא אחראי לקהילתו, והוסיף, איך אני יכול להשאיר את קהילתי בעת צרה, הרי אני רבם, ואם לא ישאבו ממני עידוד והתחזקות בשעות קשות אלו, ממי ישאבו... ואכן קם ונסע לעיירתו כדי להיות עם בני קהילתו עד הרגע האחרון, והוא עלה עמם על המוקד על קידוש ד' הי"ד. וכה היה המעשה, באמצע לימודם מסכת נדה בישיבה, ביום "ט תמוז תש"א הגיעו הנאצים ימ"ש להוציאם להורג, כשהולכים למקום ההרג, רבי אלחנן חיזק את בני עדתו, ודיבר בשקט, תוך מנוחה נפשית כדרכו בקודש, ארשת פניו הביעה רצינות, ובדיבורו לא הרגישו כל נימה פרטית, אף לא נפרד מבנו ר' נפתלי בינוש (שהיה בין הנספים), שיחתו היתה מכוונת לכולם לכלל ישראל.

וכה היו דבריו "במרומים מחשיבים אותנו כצדיקים, כנראה שנבחרנו לכפר בגופותינו על כלל ישראל, אי לזאת אנו צריכים לשוב לד' בתשובה שלימה ומיד... הזמן קצר, הדרך